

Lövétei Lázár László: *Szervraktár* (vers) **2**.
 Márton Evelin: *Isa és por* (vezércikk) **3**.
 Szélyes-Pál Dániel: *Arról írni, amiről nehéz – interjú Farkas Wellmann Éva költővel* (interjú) **4**.
 Farkas Wellmann Éva: *Odaátról; Lesz egy üres hely* (versek) **6**.
 Benő Eszter: „...csak a súlytalanságot érezzük a magas ívben...” *Hellmut Seiler (1953–2026)* (nekrológ) **7**.
 Balaton László: *Hapax legomenon* (próza) **7**.
 Bánfai Zsolt: *Tél; Fragile* (versek) **8**.
 Szeder Réka: *Hipnagógia* (vers) **8**.
 Olvasatórium 1.: *Vermesser Levente: Odakint és idebent* (kritikusi kerekasztal-beszélgetés) **9**.
 Bengt Pohjanen: *Szavakból építke képeket; Augusztusi est; Romboljuk le a falakat; Messzi földi emlék* (versek Molnár-Bodrogi Enikő fordításában) **12**.

Lézungő Ritter

Gombás Katalin: *Nem a Ritz; Macskaajtó; Éjszakai kertész* (próza) **13**.
 Vincze Orsolya: *Kigyótolvaj; Tiszta fehér; Lakónegyed-istennők; Napéjegyenlőség* (versek) **17**.

Magyary Ágnes: *Nyomozás* (regényrészlet) **18**.
 Müller Dezső: *Akkora a veszteségem; Cserépvázába gyűrt; Milyen lehet; Hadilábon állok* (versek) **19**.
 Száz Pál: *Bevezetés a démonomachiába* (regényrészlet) **20**.

Kinematográf

Papp Attila Zsolt: *Még mindig itt, avagy a nosztalgia diszkrét bája* (szubjektív fesztiválbeszámoló a 25. TIFF-ről) **22**.

Theátrum

Stan Lilla-Alíz: *Forgás van, a zuhanás elmarad* (Csiky Gergely Állami Magyar Színház: *Kasimir és Karoline*) **24**.

Kritika

Nánia Hanna: *Rostában a szem* (Farkas Wellmann Éva: *Ide siettél hát*) **25**.

Fülszöveg

Märçuțiu-Rácz Dóra: *Egy Módszer mind felett* (Juli Zeh: *Corpus delicti*) **26**.
 Märçuțiu-Rácz Dóra: *Múltról, szörnyekről* (Juli Zeh: *Újév*) **26**.

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Alanyi hódjogon* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Ez az ő szíve?* **27**.

Artefaktum

Dimény-Varga Fanni: *RADAR* **28**.

Szervraktár

| Részletek egy készülő kötetből |

„elsorolja
 testének
 kimeríthetetlen gazdagságát

*a máj kopár hegyeit
 az étkek fehér szurdokait
 a tüdők zúgó ereit
 az izmok édes halmait
 az epe és vér tavait s hullámzásait
 a csontok hideg szelét
 az emlékezet sója felett”*
 (Zbigniew Herbert – Weöres Sándor:
Apollo és Marsyas)

Bevezetés: 1,1–3

1¹ Ezek annak a könyvnek az igéi, melyeket László, Lőrinc fia – ő Dénesnek volt a fia, ő meg Dánielnek volt a fia, ő meg Ferencnek volt a fia, ő meg Mihálynak volt a fia – sugalmazott² a halála utáni esztendőben fiának, II. Lászlónak itt, Székelyföldön, az Olt vize mellett,³ Mindszent havának hetedik napján, abban az időben, amikor még javában dült az orosz–ukrán háború.

Vissza a mennybe: 64,1–8

64¹ Na de elég legyen a kalandozásokból, fiam, hadd maradjon a lópatkó a cigány kovácsnál a földön,² sipirc vissza gyorsan a mennybe, nehogy a végén lelkifurdalása legyen az embernek, akarom mondani: a léleknek,³ ugye milyen vicces, hogy a léleknek is lehet lelkifurdalása?!,⁴ de az Úr máris inti, hogy semmi vicces nincs a dologban, szokjak hozzá végre, mondja, hogy a mennyben ez az egyetlen „betegség” dívik,⁵ hogy ti. eleinte minden kezdő lélek visszavágyódik a földre, át kell esni rajta, mint otthon a jámbor himlőn,⁶ de aztán tényleg nagyon jó lesz, az idők végezetéig, s hogy egyáltalán nem fogjuk sajnálni azt a romlandó földi testet,⁷ majd afféle végső érvként (direkt neked dedikálva, fiam) idézte a veterán lélek Vörösmartyt:⁸ „Meghaltál, hogy kötve ne légy egy testhez örökké”...

Verstan: 65,1–10

65¹ Bizony, fiacskám, Vörösmarty is itt van, sőt, itt van a másik részeges költőd, Weöres Sándor is,² szerintem még mindig nem jőzandott ki rendesen, mert folyton közberikoltzott, miközben az Úr Vörösmartyt szavalt:
³ „meghaltál” – ez bizony *molosszus*,
⁴ „kötve ne légy” – ez meg *choriambus*,
⁵ „testhez örökké” – jujj, de szép *adóneus!*
⁶ pedig még én, a versre-süket analfabéta is tudom, hogy Vörösmarty csak hexametert írt,⁷ szóval egyfolytán rikoltzott a drága Sanyika,⁸ persze, az Urat se kell búsulni, nagy pszichológus az öreg: csípőből tüzelt, vagyis kapásból idézte Weöres Sándort:⁹ „Lelkem, füstté vált virágom! szétröpültél / s csak alkotód kezében tündökölsz újra” –¹⁰ na, ettől a szépségesen szép két sortól végre Sanyika is sírva fakadt...